

Arrest

nr. 211 724 van 26 oktober 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. DOTREPPE
Kroonlaan 207
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 22 mei 2018 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 april 2018 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat H. DOTREPPE verschijnt voor verzoekers en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 november 2017 dienden verzoekers een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken bleek dat verzoekers op 10 januari 2017 reeds een verzoek tot internationale bescherming hadden ingediend in Spanje.

Op 2 januari 2018 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 8 januari 2018 verklaarden verzoekers tijdens het Dublinverhoor vanuit Syrië via Turkije naar Griekenland te zijn gereisd. Verzoekers verklaarden in het kader van een Europees relocatieprogramma vanuit Griekenland overgedragen te zijn aan Spanje, waar zij een verzoek tot internationale bescherming hebben ingediend. Na een verblijf van onbepaalde tijd zouden ze Spanje hebben verlaten om verder door te reizen naar België.

Op 6 maart 2018 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 11 januari 2018 richtten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan de Spaanse autoriteiten.

Op 16 januari 2018 stemden de Spaanse autoriteiten in met de terugname van verzoekers op grond van artikel 6.5 van het Besluit 2015/1601 van de Raad van 22 september 2015 tot vaststelling van voorlopige maatregelen op het gebied van internationale bescherming ten gunste van Italië en Griekenland (hierna: Raadsbesluit 2015/1601).

Op 19 april 2018 nam de gemachtigde ten aanzien van beide verzoekers en hun kinderen de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 26quater).

Dit zijn de bestreden beslissingen, gemotiveerd als volgt:

De eerste bestreden beslissing:

*“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten*1):*

naam: A.A., N. (...):

+ 3 kinderen: A., S. (...); A., Sh. (...), A., A. die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dat aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 6(5) van Raadsbesluit (EU) 2015/1601 van 22.09.2015.

De betrokkene, die van nationaliteit Syrië verklaart te zijn, bood zich op 17.11.2017 bij onze diensten aan en verzocht op 22.11.2017 om internationale bescherming in België. Betrokkene legde haar originele identiteitskaart voor met nummer (...) (afgegeven te Raqqa op 01.08.2006).

Samen met betrokkene verzochten haar minderjarige kinderen (A., S.; A., S. en A., A.) ook om internationale bescherming in België en zij volgen de procedure van betrokkene. Verder verzocht ook de echtgenoot van betrokkene (A., A.) om internationale bescherming in België op 22.11.2017 en zijn vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat hij op 24.08.2016 in Griekenland om internationale bescherming verzocht en op 10.01.2017 om internationale bescherming verzocht in Spanje.

Op 08.01.2018 werd betrokkene gehoord in het kader van haar procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming. Hierin verklaarde in maart 2013 vertrokken te zijn vanuit Syrië en ze verklaarde eerst naar Turkije te zijn gereisd waar ze tot 2016 verbleef. Vervolgens reisde betrokkene verder door naar Griekenland en we merken hierbij op dat het vingerafdrukkenonderzoek van de echtgenoot van betrokkene aantoont dat hij op 24.08.2016 om internationale bescherming verzocht in Griekenland. Betrokkene ontkende tijdens haar gehoor echter dat ze om internationale bescherming verzocht in Griekenland en ze verklaarde tot ongeveer december 2016 in Griekenland te hebben verbleven. Ze stelde vervolgens van Griekenland naar Spanje te zijn overgebracht en de verklaringen van betrokkene tonen hierbij aan dat dit in het kader van het Europees relocatieprogramma gebeurde. Dit wordt verder ook bevestigd door het vingerafdrukkenonderzoek van de echtgenoot van betrokkene

dat aantoonde dat hij op 10.01.2017 om internationale bescherming verzocht in Spanje. Betrokkene verklaarde tevens ook om internationale bescherming te hebben verzocht in Spanje en ze verklaarde dat ze in Spanje een verblijfsdocument kreeg voor een periode van 5 jaar. Ze stelde vervolgens voor onbepaalde tijd in Spanje te hebben verbleven alvorens verder door te reizen naar België met een transit via vermoedelijk Frankrijk.

Tijdens haar gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat ze besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken omdat ze hoorde dat België de beste keuze is en omdat haar schoonzus haar vertelde dat het in België beter is voor haar kinderen. Betreffende een overdracht naar de

verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene dat ze in Spanje een woning kreeg die ze moest delen met andere families. Ze verklaarde ook onvoldoende geld te hebben verkregen om een behoorlijk leven te kunnen leiden en ze stelde dat ze na ongeveer 1 jaar geen geld meer zouden krijgen. Ze verklaarde dan ook niet terug naar Spanje te willen keren omdat ze in België meer en langer financiële steun zullen krijgen.

Betrokkene verklaarde dus een in België verblijvende schoonzus te hebben. Echter kon dit verblijf in België van een schoonzus van betrokkene niet verder bevestigd worden door de door betrokkene aangebrachte persoonlijke - en identiteitsgegevens.

Op 11.01.2018 werd er voor betrokkene en haar minderjarige kinderen een terugnameverzoek gericht aan de Spaanse instanties, waarna zij op 16.01.2018 instemden met de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 6(5) van Raadsbesluit (EU) 2015/1601 van 22.09.2015.

Met betrekking tot de echtgenoot van betrokkene die ook om internationale bescherming verzocht in België merken we op dat er voor hem ook een terugnameverzoek gericht werd aan de Spaanse instanties en dat zij voor hem ook instemden met de terugname en met de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. We merken dan ook op dat er voor hem ook een Bijlage 26quater als beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten zal worden uitgereikt op basis van het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Spanje toekomt.

In een schriftelijke tussenkomsst van de advocaat van betrokkene d.d. 22.12.2017 worden er verscheidene bijkomende elementen en bezwaren aangehaald ten opzichte van een overdracht van betrokkene naar Spanje in het kader van Verordening 604/2013.

Op 02.01.2018 diende betrokkene een verzoek tot verblijfsmachtiging op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Dit verzoek werd op 06.03.2018 onontvankelijk verklaard door onze diensten.

We wensen er vooreerst op te wijzen dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor

verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun verzoek om internationale bescherming willen behandeld zien. Zo verklaarde betrokkene onder meer dat ze besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken omdat ze hoorde dat België de beste keuze is en omdat haar schoonzus haar vertelde dat het in België beter is voor haar kinderen. Verder verklaarde ze in België te willen blijven en niet terug naar Spanje te willen. Betreffende deze specifieke verklaringen wensen we te benadrukken dat deze geen afbreuk doen aan de verantwoordelijkheid van de Spaanse autoriteiten voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene die voortkomt uit het feit dat betrokkene reeds eerder om internationale bescherming verzocht in Spanje. Bovenstaande verklaring valt dan ook te kaderen of te duiden onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor of tegen een bepaalde lidstaat en we merken hieromtrent ook nogmaals op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. Dit betekent dat de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven dan ook geen grond kunnen zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land haar verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld.

Betrokkene verklaarde verder ook dat haar schoonzus reeds in België verblijft en ze verklaarde ook dat zij haar aanraade om naar België te komen. We wensen in dit verband vooreerst op te merken dat op basis van de door betrokkene aangehaalde persoonlijke - en identiteitsgegevens van haar in België verblijvende schoonzus dit verblijf niet concreet geverifieerd kon worden. Verder maakt ook de advocaat van betrokkene in zijn schriftelijke tussenkomst geen melding van dit verblijf in België van een schoonzus van betrokkene. Daarnaast benadrukken we ook dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De mogelijks in België verblijvende schoonzus van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Spanje verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Spanje België niet vroeg het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat de tussen betrokkene en haar schoonzus bestaande familierelatie niet onder de bepalingen valt van bovenstaande artikels, cfr. "kind, broer, zus of ouder". Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.

We verwijzen verder naar de schriftelijke tussenkomst van de advocaat van betrokkene (d.d. 22.12.2017) waarin benadrukt wordt dat er in Spanje sprake is van tekortkomingen in het opvangsysteem. We wensen in dit verband vooreerst op te merken dat er desbetreffend ook verwezen wordt naar verscheidene rapporten, artikels en documenten die vaak reeds gedateerd (publicatiedata tussen 2014 en 2015) zijn en tevens ook niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd vermits het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, immers niet altijd de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten bewijst. De in de analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

Zo wensen we vooreerst te benadrukken dat Spanje de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Spanje onderwerpt verzoeken om internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en expertise zullen onderzoeken en de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene.

Verder merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene, in tegenstelling tot dat van haar echtgenoot, geen EURODAC-resultaat aantoonde. Echter toont het administratief dossier aan dat dit toe te schrijven valt aan een "Eurodac Error" en daarbij technische problemen bij de registratie van de vingerafdrukken van betrokkene. Het dient hierbij te worden benadrukt dat betrokkene tijdens haar gehoor verklaarde dat zij ook om internationale bescherming verzocht in Spanje samen met haar echtgenoot. Dit wordt verder ook bevestigd door het expliciete akkoord van de Spaanse autoriteiten voor de terugname van betrokkene.

Betreffende haar procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in Spanje verklaarde betrokkene dat ze vanuit Griekenland werd overgedragen aan Spanje en dat ze vervolgens een verblijfsvergunning verkreeg in Spanje waarbij ze het recht had om gedurende een periode van 5 jaar in Spanje te verblijven. Deze verklaringen kunnen doen besluiten dat betrokkene in het kader van het Europees relocatieprogramma van Griekenland naar Spanje werd overgedragen en dit wordt ook bevestigd door het feit dat de Spaanse autoriteiten met toepassing van artikel 6(5) van Raadsbesluit (EU) 2015/1601 van 22.09.2015 instemden met de terugname van betrokkene. We merken hierbij op dat Raadsbesluit (EU) 2015/1601 van 22.09.2015 een geheel van voorlopige maatregelen op het vlak van internationale bescherming omvat ten gunste van Italië en Griekenland en dat het samen met Raadsbesluit (EU) 2015/1523 van 14.09.2015 het wettelijke kader vormt van de relocatie van vluchtelingen onder bepaalde voorwaarden vanuit Italië en Griekenland. We merken op dat Raadsbesluit (EU) 2015/1601 duidelijk stelt dat de wettelijke en procedurele waarborgen waarin Verordening (EU) nr. 604/2013 voorziet, van toepassing blijven op de verzoekers op wie deze beslissing betrekking heeft en de lidstaat van herplaatsing - in het geval van de betrokkene Spanje - duidelijk gelijk stelt met de lidstaat die verantwoordelijk wordt voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming in de zin van Verordening (EU) 604/2013 van een verzoeker, nadat deze op het grondgebied van die lidstaat is herplaatst. We benadrukken dan ook dat deze instemming van Spanje impliceert dat het zijn verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene bevestigt en de betrokkene na overdracht in Spanje een verzoek voor internationale bescherming kan indienen indien ze dat wenst en in haar hoedanigheid van verzoeker voor internationale bescherming de door de wet voorziene bijstand en opvang zal verkrijgen. De Spaanse instanties zullen haar verzoek voor internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar verzoek voor internationale bescherming. De betrokkene zal daarbij ook gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming.

We merken wel op dat de advocaat van betrokkene in zijn schriftelijke tussenkomst expliciet de nadruk legt op de omstandigheden van opvang in Spanje in de desbetreffende opvangvoorzieningen. Hierbij verwijzen we ook naar de verklaring van betrokkene dat ze in Spanje een woning kreeg die ze moest delen met andere families. Betreffende deze verklaring van betrokkene benadrukken we vooreerst dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden

indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013). Desbetreffend wensen we dan ook te benadrukken dat bovenstaande verklaring van betrokkene niet onder bovenstaand element van een "zeker niveau van hardheid" te kaderen valt. Daarnaast wensen we in dit verband ook te verwijzen naar het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Magdalena Queipo de Llano, Jennifer Zuppiroli, "Asylum Information Database - National Country Report - Spain", last geüpdatet 21.03.2018, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin duidelijk wordt gesteld dat personen in wiens geval Spanje zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming worden toegelaten tot de procedure en toegang hebben tot rechtsbijstand en gezondheidszorg. De betrokkene zal in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming een machtiging tot verblijf van minstens zes maanden verkrijgen (pagina 15). Alle verzoekers hebben in alle fasen van de procedure recht op kosteloze juridische bijstand (pagina 26). Verzoekers om internationale bescherming hebben toegang tot gezondheidszorg (pagina 58) en kunnen na zes maanden procedureverloop werken (pagina 57). Verder wordt in bovenvermeld rapport bevestigd dat alle verzoekers om internationale bescherming aanspraak kunnen maken op bijstand en op opvang (pagina 49). Verder benadrukken we ook dat er in het desbetreffende AIDA-rapport tevens ook melding wordt gemaakt van een stijging van de capaciteit van de opvangvoorzieningen sinds september 2015 ten gevolge van een Koninklijk Besluit dat de toegang voor alle verzoekers om internationale bescherming moet garanderen, met tevens ook een significante stijging van de opvangcapaciteit ten gevolge (p. 50). Daarnaast wordt er verder geen melding gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen of slechte omstandigheden in de onthaal - en opvangvoorzieningen (p. 50-56). Verder wordt ook melding gemaakt van het feit dat er bijkomende ngo's gecontracteerd werden door de Spaanse instanties met het oog op het creëren van bijkomende opvangplaatsen (p. 12). Hierdoor is er sinds 2015 sprake van een stijging van het aantal beschikbare plaatsen voor verzoekers in Spanje waarbij er steeds nieuwe en bijkomende NGO's worden aangestuurd door de Spaanse overheid in het kader van het creëren van materiële opvangvoorzieningen (p. 12).

Verder merken we op dat de advocaat van betrokkene in zijn schriftelijke tussenkomst tevens ook de nadruk legt op de omstandigheden van opvang en van behandeling in de opvangcentra te Melilla (ES) en Ceuta (ES). Dit wordt ook aangeduid door een door de advocaat van betrokkene aangebracht artikel desbetreffend. We benadrukken desbetreffend dat dit artikel tevens ook reeds gedateerd is met publicatiedatum op 10.12.2015 en tevens ook niet zonder meer als objectief en accuraat kan worden beschouwd. Daarnaast wensen we ook te benadrukken dat de specifieke omstandigheden in de opvangcentra te Melilla (ES) en Ceuta (ES) niet automatisch getransponeerd kunnen worden op de algemene situatie in Spanje en merken we ook op dat betrokkene en haar gezin in het kader van een overdracht naar Spanje niet opnieuw in de desbetreffende centra zullen worden opgevangen vermits het tijdelijke opvangcentra betreft gefocust op transit. Daarnaast wensen we ook te benadrukken dat de situatie in de tijdelijke opvangcentra in Melilla (ES) niet veralgemeend kan worden op de algemene en structurele omstandigheden in de opvangvoorzieningen in Spanje.

Verder verwijst de advocaat van betrokkene in zijn schriftelijke tussenkomst ook concreet naar een publicatie uitgaande van 'SOS Racisme' betreffende de omstandigheden van opvang en van behandeling in Spanje. Ook hier wensen we vooreerst te benadrukken dat dit artikel tevens ook reeds gedateerd is, met publicatiedatum op 19.11.2014, en tevens ook niet zonder meer als objectief en accuraat kan worden beschouwd. Zo verwijst het artikel tevens ook naar de toegang tot NGO's en informatie in Spanje. In dit verband wensen we onder meer te verwijzen naar artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU op basis waarvan er kan van worden uitgegaan dat Spanje de betrokkene voldoende heeft ingelicht, en zal inlichten, over de te volgen procedure en over haar rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt. Daarnaast benadrukken we ook dat uit het geactualiseerde AIDA-rapport over Spanje blijkt dat de informatieverstrekking aan verzoekers inzake hun rechten wettelijk geregeld is in de Asylum Regulation, die praktische uitvoering geeft aan de Asielwet. De informatie is beschikbaar in het Engels, Frans, Spaans en Arabisch (p.37). Daarnaast toont het AIDA-rapport ook geen structurele problemen aan betreffende de toegang tot NGO's en andere kanalen van informatievoorziening en

juridische bijstand in Spanje. Betreffende een overdracht naar Spanje in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene verder ook dat ze niet veel geld kreeg in Spanje en dat ze vervolgens ook na 1 jaar geen geld meer zouden krijgen. Ze verklaarde verder ook meer en langer financiële steun te verkrijgen in België. In dit verband benadrukken we dat het AIDA-rapport over Spanje aantoont dat er financiële hulp voorzien is voor verzoekers in drie fasen. Deze hulp is in de eerste fase zeker adequaat om de basisbehoeften te dekken. In de tweede fase ligt de hulp lager, in functie van geleidelijke maatschappelijke integratie en in de derde fase is nog enkel financiële steun voorzien punctuele dingen, (p. 51) Verder dient het te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar haar economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU- Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om verzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Verder merken we ook op dat betrokkene tijdens haar gehoor geen gewag maakte van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Spanje die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens haar wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU- Handvest.

Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Spanje, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers niet aantoont dat personen, die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat bepaalde opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de behandeling van verzoekers in Spanje in de meest ruime zin en betreffende de opvang en behandeling van verzoekers is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We zijn van oordeel dat uit een algemene analyse van het voormelde actuele AIDA-rapport niet kan worden besloten dat de procedures inzake internationale bescherming en de onthaal - en opvangvoorzieningen voor verzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen verder te benadrukken dat betrokkene tijdens haar gehoor verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben alsook geen medicatie te nemen. Echter wordt door de advocaat van betrokkene in zijn schriftelijke tussenkomst gewag gemaakt dat betrokkene heden zwanger zou zijn en nood heeft aan psychologische opvolging. Echter wordt dit niet verder aangetoond aan de hand van specifieke medische attesten of andere documenten. Verder werd betrokken op d.d. 03.04.2018 nogmaals gehoord bij onze diensten waarbij ze expliciet verklaarde heden niet zwanger te zijn en verder ook geen melding maakte van andere aspecten betreffende haar gezondheidstoestand of die van haar minderjarige kinderen. We wensen dan ook te benadrukken dat er tot op heden in hét administratief dossier van betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten werden aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van betrokkene, of die van haar minderjarige kinderen, een overdracht aan Spanje zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen zijn dat de betrokkene, en haar minderjarige kinderen, in hun hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Spanje niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig. Dit wordt daarbij ook aangetoond door het actuele AIDA-rapport over Spanje dat aantoont dat betrokkene de mogelijkheid zal hebben om, indien noodzakelijk, medische behandelingen te verkrijgen en we merken op dat we van oordeel zijn dat de kwaliteit van de gezondheidszorg in Spanje van vergelijkbaar niveau moet worden geacht als deze in België. Verder verwijzen we desbetreffend nogmaals naar het hierboven reeds beschreven AIDA- rapport over Spanje dat stelt dat de Spaanse wet voorziet in volledige toegang tot het publiek stelsel van gezondheidszorg voor alle verzoekers om internationale bescherming waardoor ze toegang krijgen tot gezondheidszorg en gespecialiseerde behandelingen (p. 58-59). Verder zullen de Spaanse autoriteiten ten minste drie werkdagen op voorhand op de hoogte worden gesteld van de overdracht van betrokkene en haar gezin en benadrukken we ook dat betrokkene niet individueel aan Spanje zal overgedragen worden maar in gezelschap van haar echtgenoot.

Tot slot wensen we te benadrukken dat betrokkene in België is samen met haar echtgenoot en hun drie minderjarige kinderen. Indien in dit verband met verwijzing naar de uitspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland) zou worden aangevoerd dat de betrokkene en haar gezin hierdoor een kwetsbaar profiel hebben en dat vanwege deze reden een positieve verplichting bestaat om bijkomende garanties te vragen aan Spanje betreffende de opvang zijn we van oordeel dat de bevindingen van het EHRM in de zaak Tarakhel niet zonder meer kunnen worden getransponeerd op deze zaak. De situatie in Italië kan ons inzien geenszins worden vergeleken met die in Spanje. Zoals boven werd opgemerkt kan voor Spanje bezwaarlijk worden gesteld dat er geen opvangmogelijkheden zijn. Verder blijkt evenmin dat er concrete aanwijzingen zijn dat dit gezin dreigt uit elkaar te worden gerukt of dreigt terecht te komen in opvang die niet geschikt is voor een gezin met jonge kinderen. Zo verwijzen we nogmaals naar het AIDA-rapport over Spanje waarin weliswaar wordt gesteld dat de Spaanse Asielwet niet voorziet in specifieke procedurele garanties voor kwetsbare verzoekers om internationale bescherming maar dat er wel rekening wordt gehouden met de specifieke situatie van een verzoeker. Zo worden in bepaalde gevallen noodzakelijke maatregelen aangemoedigd om te voorzien in een aangepaste behandeling en beschermingsmaatregelen, ondersteuning en dienstverlening naar kwetsbaren toe. Desbetreffend wordt er ook een zogenaamde risk assessment uitgevoerd door goed opgeleide asylum officers en kunnen er gespecialiseerde organisaties worden ingeschakeld voor de identificatie van kwetsbare cases (p. 37-38). Daarnaast wordt er ook bij de toewijzing van opvangplaatsen rekening gehouden met kwetsbare groepen en het individuele profiel van elke verzoeker, case by case. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene en haar gezin op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden hebben dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Spanje zal worden opgevangen. We wensen dan ook te benadrukken dat betrokkene en haar gezin niet beschouwd kunnen worden als zijnde behorend tot de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals gedefinieerd in artikel 21 van Richtlijn 2013/33/EU.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij en haar minderjarige kinderen door een overdracht aan Spanje een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU- Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 6(5) van Raadsbesluit (EU) 2015/1601 van 22.09.2015.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassend, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Spaanse autoriteiten <4>.”

De tweede bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te hetend);

naam: A., A. (...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dat aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 6(5) van Raadsbesluit (EU) 2015/1601 van 22.09.2015.

De betrokkene, die van nationaliteit Syrië verklaart te zijn, bood zich op 17.11.2017 bij onze diensten aan en verzocht op 22.11.2017 om internationale bescherming in België. Betrokkene legde zijn originele identiteitskaart voor met nummer (...) (afgegeven door Raqqa op 01.12.2011) en zijn origineel

familieboekje met nummer (...) (afgegeven door Raqqa op 10.07.2008). Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat betrokkene op 24.08.2016 om internationale bescherming verzocht in Griekenland en op 10.01.2017 om internationale bescherming verzocht in Spanje.

Samen met betrokkene verzochten zijn echtgenote (A.A., N.) en hun minderjarige kinderen (A., S.; A., S. en A., A.) ook om internationale bescherming in België. Op 08.01.2018 werd betrokkene gehoord in het kader van zijn procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming. Hierin verklaarde hij in mei 2013 vertrokken te zijn vanuit Syrië en hij stelde eerst naar Turkije te zijn gereisd waar hij tot februari 2016 verbleef. Vervolgens reisde betrokkene verder door naar Griekenland en het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat hij op 24.08.2016 om internationale bescherming verzocht in Griekenland. Betrokkene bevestigde het feit dat hij om internationale bescherming verzocht in Griekenland en hij verklaarde dat hij vervolgens in het kader van het relocatieprogramma werd overgebracht naar Spanje. Hij verklaarde op 28.12.2016 in Spanje gearriveerd te zijn en het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 10.01.2017 om internationale bescherming verzocht in Spanje. Betrokkene verklaarde in dit verband dat hij in Spanje een verblijfsdocument kreeg om gedurende een periode van 5 jaar in Spanje te verblijven. Hij verklaarde vervolgens tot oktober 2017 in Spanje te hebben verbleven alvorens verder door te reizen naar België met een transit via Frankrijk. Betrokkene verklaarde op 11.11.2017 in België gearriveerd te zijn.

Tijdens zijn gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij niet omwille van het geld besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken maar wel om de taal te leren in België. Verder verklaarde hij niet van Spanje te houden en stelde hij dat hij in België langer geld zal krijgen en dat België beter is voor de kinderen. Hij stelde ook op aanraden van zijn in België verblijvende zus besloten te hebben om in België om internationale bescherming te verzoeken omdat de studies en alles in België beter zou zijn. Betreffende een overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene dat hij bij een terugkeer naar Spanje geen geld en huis meer zal krijgen. Verder stelde hij geen werk te hebben gehad in Spanje.

Betrokkene verklaarde dus een in België verblijvende zus te hebben. Echter kon dit verblijf in België van een zus van betrokkene niet verder bevestigd worden door de door betrokkene aangebrachte persoonlijke - en identiteitsgegevens.

Op 11.01.2018 werd ervoor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Spaanse instanties, waarna zij op 16.01.2018 instemden met de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 6(5) van Raadsbesluit (EU) 2015/1601 van 22.09.2015.

Met betrekking tot de familieleden van betrokkene die ook om internationale bescherming verzochten in België merken we op dat er voor hen ook een terugnameverzoek gericht werd aan de Spaanse instanties en dat zij voor hen ook instemden met de terugname en met de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. We merken dan ook op dat er voor hen ook een Bijlage 26quater als beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten zal worden uitgereikt op basis van het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Spanje toekomt.

In een schriftelijke tussenkoms van de advocaat van betrokkene d.d. 22.12.2017 wordén er verscheidene bijkomende elementen en bezwaren aangehaald ten opzichte van een overdracht van betrokkene naar Spanje in het kader van Verordening 604/2013.

Op 02.01.2018 diende betrokkene een verzoek tot verblijfsmachtiging op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Dit verzoek werd op 06.03.2018 onontvankelijk verklaard door onze diensten.

We wensen er vooreerst op te wijzen dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van

een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun verzoek om internationale bescherming willen behandeld zien. Zo verklaarde betrokkene onder meer dat hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken om de taal te leren in België. Daarnaast verklaarde hij ook dat hij op aanraden van zijn in België verblijvende zus besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken die hem vertelde dat alles beter zou zijn in België en stelde hij tevens ook niet van Spanje te houden. Betreffende deze specifieke verklaringen wensen we te benadrukken dat deze geen afbreuk doen aan de verantwoordelijkheid van de Spaanse autoriteiten voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene die voortkomt uit het feit dat betrokkene reeds eerder om internationale bescherming verzocht in Spanje. Bovenstaande verklaring valt dan ook te kaderen of te duiden onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor of tegen een bepaalde lidstaat en we merken hieromtrent ook nogmaals op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. Dit betekent dat de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven dan ook geen grond kunnen zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld.

Betrokkene verklaarde verder ook dat zijn zus reeds in België verblijft en hij verklaarde ook dat zij hem aanraade om naar België te komen. We wensen in dit verband vooreerst op te merken dat op basis van de door betrokkene aangehaalde persoonlijke - en identiteitsgegevens van zijn in België verblijvende zus dit verblijf niet concreet geverifieerd kon worden. Verder maakt ook de advocaat van betrokkene in zijn schriftelijke tussenkomst geen melding van dit verblijf in België van een zus van betrokkene. Daarnaast benadrukken we ook dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De mogelijks in België verblijvende zus van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Spanje verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Spanje België niet vroeg het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de

hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij vooreerst nogmaals dat het effectieve verblijf in België van een zus van betrokkene niet verder geverifieerd kon worden door onze diensten. Daarnaast merken we ook op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben alsook geen medicatie te nemen en tevens ook geen melding maakte van gezondheidsproblemen bij zijn minderjarige kinderen. Daarnaast wordt er ook door de advocaat van betrokkene geen melding gemaakt van enige gezondheidsproblemen bij betrokkene of zijn minderjarige kinderen. We wensen dan ook te benadrukken dat tot op heden in het kader van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming van betrokkene geen medische attesten of andere documenten werden aangebracht omtrent zijn fysieke of mentale gezondheidstoestand, of die van zijn minderjarige kinderen. Daarnaast merken we op dat betrokkene niet individueel aan Spanje zal worden overgedragen maar in gezelschap van zijn echtgenote en merken we op dat een overdracht van betrokkene naar Spanje in het kader van Verordening 604/2013 niet automatisch impliceert dat betrokkene geen enkele vorm van steun van zijn zus meer kan ontvangen. We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen zijn en zijn (mogelijks) in België verblijvende zus zou bestaan. Verder zijn we ook niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de zus van betrokkene ter zake en merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen.

We verwijzen verder naar de schriftelijke tussenkomst van de advocaat van betrokkene (d.d. 22.12.2017) waarin benadrukt wordt dat er in Spanje sprake is van tekortkomingen in het opvangsysteem. We wensen in dit verband vooreerst op te merken dat er desbetreffend ook verwezen wordt naar verscheidene rapporten, artikels en documenten die vaak reeds gedateerd (publicatiedata tussen 2014 en 2015) zijn en tevens ook niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd vermits het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, immers niet altijd de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten bewijst. De in de analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

Zo wensen we vooreerst te benadrukken dat Spanje de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Spanje onderwerpt verzoeken om internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten het verzoek van internationale bescherming van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en expertise zullen onderzoeken en de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene.

Betreffende zijn procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in Spanje verklaarde betrokkene dat hij vanuit Griekenland werd overgedragen aan Spanje en dat hij vervolgens een verblijfsvergunning verkreeg in Spanje waarbij hij het recht had om gedurende een periode van 5 jaar in Spanje te Verblijven. Deze verklaringen kunnen doen besluiten dat betrokkene in het kader van het Europees relocatieprogramma van Griekenland naar Spanje werd overgedragen en dit wordt ook bevestigd door het feit dat de Spaanse autoriteiten met toepassing van artikel 6(5) van Raadsbesluit (EU) 2015/1601 van 22.09.2015 instemden met de terugname van betrokkene. We merken hierbij op dat Raadsbesluit (EU) 2015/1601 van 22.09.2015 een geheel van voorlopige

maatregelen op het vlak van internationale bescherming omvat ten gunste van Italië en Griekenland en dat het samen met Raadsbesluit (EU) 2015/1523 van 14.09.2015 het wettelijke kader vormt van de relocatie van vluchtelingen onder bepaalde voorwaarden vanuit Italië en Griekenland. We merken op dat Raadsbesluit (EU) 2015/1601 duidelijk stelt dat de wettelijke en procedurele waarborgen waarin Verordening (EU) nr. 604/2013 voorziet, van toepassing blijven op de verzoekers op wie deze beslissing betrekking heeft en de lidstaat van herplaatsing - in het geval van de betrokkene Spanje - duidelijk gelijk stelt met de lidstaat die verantwoordelijk wordt voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming in de zin van Verordening (EU) 604/2013 van een verzoeker, nadat deze op het grondgebied van die lidstaat is herplaatst. We benadrukken dan ook dat deze instemming van Spanje impliceert dat het zijn verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene bevestigt en de betrokkene na overdracht in Spanje een verzoek voor internationale bescherming kan indienen indien hij dat wenst en in zijn hoedanigheid van verzoeker voor internationale bescherming de door de wet voorziene bijstand en opvang zal verkrijgen. De Spaanse instanties zullen zijn verzoek voor internationale bescherming onderzoeken én de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek voor internationale bescherming. De betrokkene zal daarbij ook gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming.

We merken wel op dat de advocaat van betrokkene in zijn schriftelijke tussenkomst expliciet de nadruk legt op de omstandigheden van opvang in Spanje in desbetreffende opvangvoorzieningen. Hierbij verwijzen we ook naar de verklaring van betrokkene dat hij in Spanje in een huis verbleef dat hij moest delen met andere mensen waarbij hij en zijn familie maar 1 kamer ter beschikking hadden. Betreffende deze verklaring van betrokkene benadrukken we vooreerst dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013). Desbetreffend wensen we dan ook te benadrukken dat bovenstaande verklaring van betrokkene niet onder bovenstaand element van een "zeker niveau van hardheid" te kaderen valt. Daarnaast wensen we in dit verband ook te verwijzen naar het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Magdalena Queipo de Llano, Jennifer Zuppiroli, "Asylum Information Database - National Country Report - Spain", last geüpdatet 21.03.2018, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin duidelijk wordt gesteld dat personen in wiens geval Spanje zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming worden toegelaten tot de procedure en toegang hebben tot rechtsbijstand en gezondheidszorg. De betrokkene zal in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming een machtiging tot verblijf van minstens zes maanden verkrijgen (pagina 15). Alle verzoekers hebben in alle fasen van de procedure recht op kosteloze juridische bijstand (pagina 26). Verzoekers om internationale bescherming hebben toegang tot gezondheidszorg (pagina 58) en kunnen na zes maanden procedureverloop werken (pagina 57). Verder wordt in bovenvermeld rapport bevestigd dat alle verzoekers om internationale bescherming aanspraak kunnen maken op bijstand en op opvang (pagina 49). Verder benadrukken we ook dat er in het desbetreffende AIDA-rapport tevens ook melding wordt gemaakt van een stijging van de capaciteit van de opvangvoorzieningen sinds september 2015 ten gevolge van een Koninklijk Besluit dat de toegang voor alle verzoekers om internationale bescherming moet garanderen, met tevens ook een significante stijging van de opvangcapaciteit ten gevolge (p. 50).

Daarnaast wordt er verder geen melding gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen of slechte omstandigheden in de onthaal - en opvangvoorzieningen (p. 50-56). Verder wordt ook melding gemaakt van het feit dat er bijkomende ngo's gecontracteerd werden door de Spaanse instanties met het oog op het creëren van bijkomende opvangplaatsen (p. 12). Hierdoor is er sinds 2015 sprake van een stijging van het aantal beschikbare plaatsen voor verzoekers in Spanje waarbij er steeds nieuwe en bijkomende NGO's worden aangestuurd door de Spaanse overheid in het kader van het creëren van materiële opvangvoorzieningen (p. 12).

Verder merken we op dat de advocaat van betrokkene in zijn schriftelijke tussenkomst tevens ook de nadruk legt op de omstandigheden van opvang en van behandeling in de opvangcentra te Melilla (ES) en Ceuta (ES). Dit wordt ook aangeduid door een door de advocaat van betrokkene aangebracht artikel desbetreffend. We benadrukken desbetreffend dat dit artikel tevens ook reeds gedateerd is met publicatiedatum op 10.12.2015 en tevens ook niet zonder meer als objectief en accuraat kan worden beschouwd. Daarnaast wensen we ook te benadrukken dat de specifieke omstandigheden in de opvangcentra te Melilla (ES) en Ceuta (ES) niet automatisch getransponeerd kunnen worden op de algemene situatie in Spanje en merken we ook op dat betrokkene en zijn gezin in het kader van een overdracht naar Spanje niet opnieuw in de desbetreffende centra zullen worden opgevangen vermits het tijdelijke opvangcentra betreft gefocust op transit. Daarnaast wensen we ook te benadrukken dat de situatie in de tijdelijke opvangcentra in Melilla (ES) niet veralgemeend kan worden op de algemene en structurele omstandigheden in de opvangvoorzieningen in Spanje.

Verder verwijst de advocaat van betrokkene in zijn schriftelijke tussenkomst ook concreet naar een publicatie uitgaande van 'SOS Racisme' betreffende de omstandigheden van opvang en van behandeling in Spanje. Ook hier wensen we vooreerst te benadrukken dat dit artikel tevens ook reeds gedateerd is, met publicatiedatum op 19.11.2014, en tevens ook niet zonder meer als objectief en accuraat kan worden beschouwd. Zo verwijst het artikel tevens ook naar de toegang tot NGO's en informatie in Spanje. In dit verband wensen we onder meer te verwijzen naar artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU op basis waarvan er kan van worden uitgegaan dat Spanje de betrokkene voldoende heeft ingelicht, en zal inlichten, over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt. Daarnaast benadrukken we ook dat uit het geactualiseerde AIDA-rapport over Spanje blijkt dat de informatieverstrekking aan verzoekers inzake hun rechten wettelijk geregeld is in de Asylum Regulation, die praktische uitvoering geeft aan de Asielwet. De informatie is beschikbaar in het Engels, Frans, Spaans en Arabisch (p.37). Daarnaast toont het AIDA-rapport ook geen structurele problemen aan betreffende de toegang tot NGO's en andere kanalen van informatievoorziening en juridische bijstand in Spanje. Betreffende een overdracht naar Spanje in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene verder ook dat hij in Spanje geen geld of geen huis meer zal krijgen. We merken in dit verband op dat bovenstaande reeds aantoonde dat betrokkene in Spanje wel degelijk toegang zal krijgen tot materiële opvangvoorzieningen waarbij verder door het AIDA-rapport geen systematische of structurele tekortkomingen werden geïdentificeerd. Verder toont het AIDA-rapport over Spanje ook aan dat er financiële hulp voorzien is voor verzoekers in drie fasen. Deze hulp is in de eerste fase zeker adequaat om de basisbehoeften te dekken. In de tweede fase ligt de hulp lager, in functie van geleidelijke maatschappelijke integratie en in de derde fase is nog enkel financiële steun voorzien punctuele dingen, (p. 51)

Verder verklaarde betrokkene ook dat België beter zou zijn voor zijn kinderen en hij stelde ook dat zijn zus vertelde dat de studies beter zijn in België. Hierbij wensen we op te merken dat het geactualiseerde AIDA-rapport aantoonde dat alle minderjarige verzoekers om internationale bescherming in Spanje recht hebben op onderwijs en er worden verder desbetreffend geen structurele of systematische tekortkomingen geïdentificeerd. Verder zijn we van oordeel dat de kwaliteit van het onderwijs in Spanje van vergelijkbaar niveau geacht moet worden als deze in België, (p. 57)

Betrokkene verklaarde verder geen werk te hebben gehad in Spanje. We merken hieromtrent op dat betrokkene tijdens zijn gehoor in België niet verduidelijkte of hij in België wel werk heeft en verder stelde hij betreffende zijn bestaansmiddelen geen geld meer te hebben. Verder dient het te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om verzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Daarnaast verwijzen we nogmaals naar het hierboven reeds vermelde AIDA-rapport over Spanje waarin duidelijk wordt vermeld dat betrokkene in Spanje de mogelijkheid zal hebben om toegang te verkrijgen tot de arbeidsmarkt en via de opvangcentra en NGO's de mogelijkheid zal hebben om ook in Spanje verscheidene opleidingen te volgen desbetreffend, (p. 57) Verder merken we ook op dat betrokkene tijdens zijn gehoor geen gewag maakte van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Spanje die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU- Handvest.

Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Spanje, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van verzoekers om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers niet aantoonst dat personen, die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat bepaalde opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de behandeling van verzoekers in Spanje in de meest ruime zin en betreffende de opvang en behandeling van verzoekers is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We zijn van oordeel dat uit een algemene analyse van het voormelde actuele AIDA-rapport niet kan worden besloten dat de procedures inzake internationale bescherming en de onthaal - en opvangvoorzieningen voor verzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder nogmaals op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben alsook geen medicatie te nemen. Verder maakte hij ook geen melding van gezondheidsproblemen bij zijn minderjarige kinderen en maakte ook de advocaat van betrokkene in zijn schriftelijke tussenkomst geen melding van gezondheidsproblemen betreffende betrokkene. Er werden dan ook tot op heden in het administratief dossier van betrokkene geen medische attesten of andere documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van betrokkene, of die van zijn minderjarige kinderen, een overdracht aan Spanje zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen zijn dat de betrokkene, en zijn minderjarige kinderen, in hun hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Spanje niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig. Dit wordt daarbij ook aangetoond door het actuele AIDA-rapport over Spanje dat aantoonst dat betrokkene de mogelijkheid zal hebben om, indien noodzakelijk, medische behandelingen te verkrijgen en we merken op dat we van oordeel zijn dat de kwaliteit van de gezondheidszorg in Spanje van vergelijkbaar niveau moet worden geacht als deze in België. Verder verwijzen we desbetreffend nogmaals naar het hierboven reeds beschreven AIDA-rapport over Spanje dat stelt dat de Spaanse wet voorziet in volledige toegang tot het publiek stelsel van gezondheidszorg voor alle verzoekers om internationale bescherming waardoor ze toegang krijgen tot gezondheidszorg en gespecialiseerde behandelingen (p. 58-59). Verder zullen de Spaanse autoriteiten ten minste drie werkdagen op voorhand op de hoogte worden gesteld van de overdracht van betrokkene en benadrukken we ook dat betrokkene niet individueel aan Spanje zal overgedragen worden maar in gezelschap van zijn echtgenote.

Tot slot wensen we te benadrukken dat betrokkene in België is samen met zijn echtgenote en hun drie minderjarige kinderen. Indien in dit verband met verwijzing naar de uitspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland) zou worden aangevoerd dat de betrokkene en zijn gezin hierdoor een kwetsbaar profiel hebben en dat vanwege deze reden een positieve verplichting bestaat om bijkomende garanties te vragen aan Spanje betreffende de opvang zijn we van oordeel dat de bevindingen van het EHRM in de zaak Tarakhel niet zonder meer kunnen worden getransponeerd op deze zaak. De situatie in Italië kan ons inzien geenszins worden vergeleken met die in Spanje. Zoals boven werd opgemerkt kan voor Spanje bezwaarlijk worden gesteld dat er geen opvangmogelijkheden zijn. Verder blijkt evenmin dat er concrete aanwijzingen zijn dat dit gezin dreigt uit elkaar te worden gerukt of dreigt terecht te komen in opvang die niet geschikt is voor een gezin met jonge kinderen. Zo verwijzen we nogmaals naar het AIDA-rapport over Spanje waarin weliswaar wordt gesteld dat de Spaanse Asielwet niet voorziet in specifieke procedurele garanties voor kwetsbare verzoekers om internationale bescherming maar dat er wel rekening wordt gehouden met de specifieke situatie van een verzoeker. Zo worden in bepaalde gevallen noodzakelijke maatregelen aangemoedigd om te voorzien in een aangepaste behandeling en beschermingsmaatregelen, ondersteuning en dienstverlening naar kwetsbaren toe. Desbetreffend wordt er ook een zogenaamde risk assessment uitgevoerd door goed opgeleide asylum officers en kunnen er gespecialiseerde organisaties worden ingeschakeld voor de identificatie van kwetsbare cases (p. 37-38). Daarnaast wordt er ook bij de toewijzing van opvangplaatsen rekening gehouden met kwetsbare groepen en het individuele profiel van elke verzoeker, case by case. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene en zijn gezin op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden hebben dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Spanje zal worden opgevangen. We wensen dan ook te benadrukken dat betrokkene en zijn gezin niet beschouwd kunnen worden als zijnde behorend tot de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals gedefinieerd in artikel 21 van Richtlijn 2013/33/EU.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 6(5) van Raadsbesluit (EU) 2015/1601 van 22.09.2015.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen^, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Spaanse autoriteiten <4>.”

Op 14 mei 2018 richtten verzoekers een aangetekend schrijven aan de Dienst Vreemdelingenzaken waarin zij aangaven hun gekozen woonplaats over te brengen naar een ander adres, met name [straatnaam X huisnummer Y busnummer Z] te Bocholt.

Op 17 mei 2018 schreef de verbindingssambtenaar van het opvangcentrum te Arendonk aan de Dublineenheid van de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoekers sinds 10 mei 2018 in het centrum verbleven maar dat na controle van hun kamer en kast bleek dat verzoekers verdwenen waren met onbekende bestemming.

Op respectievelijk 17 mei 2018 en 18 mei 2018 informeerde de Dublineenheid van de Dienst Vreemdelingenzaken de Spaanse Dublineenheid ervan dat enerzijds eerste verzoeker en anderzijds tweede verzoekster en hun kinderen ondergedoken waren en verzochten zij de Spaanse autoriteiten de overdrachtstermijn op grond van artikel 29.2 van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III – verordening) te verlengen tot 18 maanden.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad wijst erop dat niet ter discussie staat dat de Spaanse autoriteiten op 16 januari 2018 instemden met de behandeling van het internationaal beschermingsverzoek van verzoekers en instemden met de overdracht van verzoekers.

Artikel 29 van de Dublin III - verordening bepaalt:

“De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.”

Artikel 29, 2 van de Dublin III - verordening bepaalt verder:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens

gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

Uit deze bepaling in samenlezing met artikel 42 van de Dublin III - verordening blijkt dat de termijn voor overdracht van zes maanden in principe was verstreken op 17 juli 2018. Minstens is het onmiskenbaar dat thans de termijn van overdracht van zes maanden zoals deze in beginsel geldt, is verstreken zonder dat blijkt dat een overdracht heeft plaatsgevonden. Ter zitting voert verweerder evenwel aan dat de termijn werd verlengd omdat verzoekers ondergedoken zijn.

In het administratief dossier bevindt zich een e-mail van Mw. G.H., een verbindingsambtenaar van het centrum te Arendonk, aan de Belgische Dublin Unit van 17 mei 2018 waarin zij stelt dat na een controle van hun kamer en kast bleek dat verzoekers, die in het kader van hun Dublinprocedure verbleven in het opvangcentrum van Arendonk sedert 10 mei 2018, uit dit centrum waren verdwenen met onbekende bestemming. Verder bevindt zich in het administratief dossier ook het schrijven van de gemachtigde aan de Spaanse Dublin unit van 17 mei 2018 en 18 mei 2018 dat de overdrachtstermijn op grond van artikel 29.2 van de Dublin III - verordening moet verlengd worden tot 18 maanden omdat respectievelijk eerste verzoeker en tweede verzoekster met hun kinderen ondergedoken zijn.

Het Hof van Justitie (hierna verkort het Hof) stelde in Grote Kamer in zijn arrest van 25 oktober 2017, *Majid Shiri t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl*, C-201/16 in punten 30 tot en met 34 en 39 dat indien de overdrachtstermijn van zes maanden is verstreken zonder dat de overdracht van de verzoekende lidstaat naar de in principe verantwoordelijke lidstaat heeft plaatsgevonden, en er geen rechtmatige verlenging van de termijn heeft plaats gevonden, de verantwoordelijkheid van rechtswege overgaat naar de verzoekende lidstaat. Daarbij is niet vereist dat de oorspronkelijk verantwoordelijke lidstaat weigert de betrokkene over te nemen of terug te nemen. In punt 43 vervolgt het Hof dat indien de overdrachtstermijn is verstreken, de bevoegde autoriteiten van de verzoekende lidstaat niet kunnen overgaan tot overdracht van de betrokkene naar een andere lidstaat en zij, integendeel, gehouden zijn ambtshalve de nodige maatregelen te treffen, om hun verantwoordelijkheid te erkennen en onverwijld aan te vangen met de behandeling van het door die betrokkene ingediende verzoek om internationale bescherming. Het Hof concludeert in het voormelde arrest dat artikel 27, lid 1 van de Dublin III - verordening, gelezen in het licht van overweging 19 van deze verordening, en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie in die zin moeten worden uitgelegd dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, moet kunnen beschikken over een doeltreffend en snel rechtsmiddel waarmee hij kan aanvoeren dat na de vaststelling van het overdrachtsbesluit de in artikel 29, leden 1 en 2 van die verordening gestelde termijn van zes maanden is verstreken.

Ter zitting vond bijgevolg een tegensprekelijk debat plaats aangaande de rechtmatigheid van de verlenging van de overdrachtstermijn, hetgeen een feitelijke beoordeling impliceert.

De raadvrouw van verzoekers betwist dat zij zijn ondergedoken en wijst er tevens op dat er geen met redenen omklede beslissing aan verzoekers is kenbaar gemaakt waaruit de redenen blijken waarom de gemachtigde hen als ondergedoken beschouwt. Verweerder stelt dat dit logisch is nu verzoekers waren ondergedoken. De Raad stelt evenwel vast dat uit de voorliggende gegevens blijkt dat de gemachtigde op 17 en 18 mei 2018 aan de Spaanse Dublin Unit liet weten dat verzoekers zouden ondergedoken zijn, terwijl uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers enkele dagen daarvoor, namelijk op 14 mei 2018, per aangetekend schrijven de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk op de hoogte hebben gebracht van hun verandering van woonstkeuze, met name naar [straatnaam X huisnummer Y busnummer Z] te Bocholt. Ter zitting gevraagd of op dit adres een woonstcontrole werd uitgevoerd, kan verweerder dit niet bevestigen. Dit blijkt evenmin uit het administratief dossier.

Vóór 17 mei 2018 – datum waarop een vermeend onderduiken werd gecommuniceerd aan Spanje – alsook ruimschoots voor het verstrijken van de termijn van overdracht van zes maanden, kreeg verweerder aldus kennis van het nieuw verblijfsadres van verzoekers sinds hun vertrek uit het opvangcentrum te Arendonk. Er blijkt niet dat het bestuur overging tot enige woonstcontrole op het nieuwe adres van verzoekers dat zij hebben doorgegeven, al dan niet in het kader van een poging om over te gaan tot een gedwongen overdracht.

In de hierboven geschetste omstandigheden maakt verweerder niet hard dat er in het geval van verzoekers daadwerkelijk sprake was van onderduiken of van een onttrekking aan de autoriteiten om een Dublinoverdracht te verhinderen.

De Raad stelt derhalve vast dat de beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn tot 18 maanden niet rechtsgeldig is en dat bijgevolg de termijn voor overdracht van zes maanden is verstreken. Ingevolge het verstrijken van de termijn van zes maanden is België overeenkomstig artikel 29.2 van de Dublin III - verordening van rechtswege de voor het internationaal beschermingsverzoek verantwoordelijke lidstaat geworden en zijn de bestreden beslissingen niet langer uitvoerbaar.

Het beroep is doelloos en bijgevolg onontvankelijk geworden.

Geheel ten overvloede stelt de Raad vast dat de thans bestreden overdrachtsbesluiten van 19 april 2018 steunen op het Raadsbesluit 2015/1601, terwijl volgens artikel 13 van dit Besluit dit maar van toepassing was tot en met 26 september 2017.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES